

Академик Драгослав АНТОНИЈЕВИЋ

АКАДЕМИК ПЕТАР ВЛАХОВИЋ*

У кући имућних и угледних родитеља у селу Слатини код Бродарева, године 1927. родио се Петар Влаховић. Од најранијег детињства васпитавао се и развијао на два традицијама: једној усменој, пребогатој народним стваралаштвом, у коме преовлађују епска – гусларска песма и предања, уз традиционалне празнике (крсна слава, Божић, Ускрс, Ђурђевдан, иванданске ватре, петровданске лиле и сл.). Друга је писмена (читалачка), која му је била доступна преко Вукових зборника народних песама, књига из едиције Српске књижевне задруге, дневних новина („Политика”, „Политикин забавник”) и листа за пољопривреднике „Тежак”, на који је Петров отац био претплаћен. Посебан печат таквој атмосфери давали су стално присутни учитељи (основна школа се налазила у њиховој новој кући), школски надзорници, свештеници и повремени доласци Сретена Вукосављевића, који је био пријатељ породице, као и обиласци стрица Митра Влаховића, етнолога, каснијег директора Етнографског музеја. Дакле, живот у родитељском дому, школском дворишту, властитој авлији, био је идиличан у споју традицијске игре и првих школских сазнања. Ове околности су допринеле да се дечја машта развије на пожељан начин. После завршене основне школе, гимназију је учио у Колашину, Београду и Вршцу. На Катедри за етнологију Филозофског факултета у Београду дипломирао је године 1952.

У подсвести ће током целог живота остати она устрептала дечја слика завичајног простора коме ће се Влаховић често враћати и стручно обрађивати у многим својим радовима, посебно у докторској тези *Бродарево и његова околина*, коју је радио под руководством тројице професора: Б. Дробњаковића, В. Чубриловића и М. Лутовца. Докторирао је 1957. године и постао први доктор етнолошких наука у генерацији после Другог светског рата. У објављеној монографији *Бродарево и његова околина* (1968), Влаховић, одајући пошту свом завичају и природи коју воли, минуциозно

* У знак захвалности за вишегодишњу сарадњу и значајан допринос у раду Етнографског музеја Гласник посвећујемо академику Петру Влаховићу.

обрађује етничке процесе у средњем Полимљу (делимично и Потарју), указујући на раслојавање племенског друштва, односно на ток преласка од крвне ка територијалној заједници. То је она битна научна окосница око које кореспондира читав сплет материјалних и духовних вредности.

Значајан тренутак у Влаховићевом научном опредељењу представљају двогодишње студије на Универзитету у Пекингу, код професора Пеј Ван Дуна, као и специјализација биофизичке антропологије код професора Божана Шкреља у Љубљани. Те студије су биле огроман подстицај у методолошкој оријентацији, у одлучном повезивању биофизичке антропологије и етнологије. Сва та сазнања Влаховић је касније проширио у познатој антрополошкој школи Јана Чекановског из Лавова и Познања, а потом у Центру антрополошком у Вроцлаву и Кракову, као и сарадњом са професором А. Шавантеом у Паризу и професором Московског универзитета Виктором Валеријановичем Бунаком, В. П. Алексеевом, Т. А. Алексеевом из Москве и других земаља.

И управо у прожимању универзалног (биолошког, расног) и релативног етничког (етнолошког) као специфичног и оделитог Влаховић успоставља дубоки научни спој, доносећи нова виђења и тумачења у нашој етнологији.

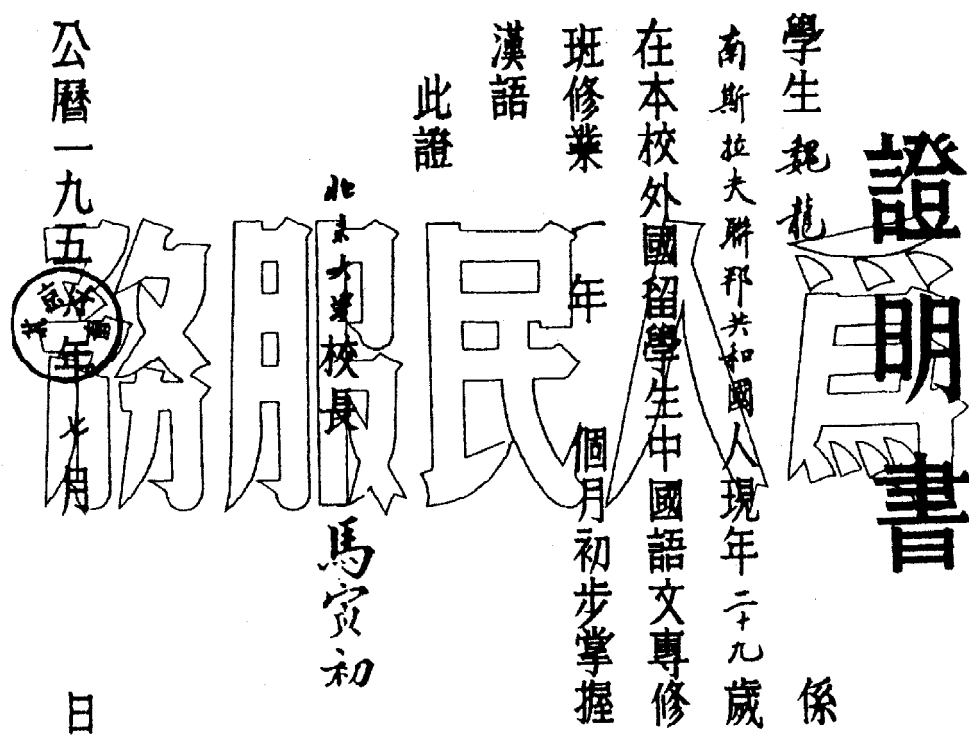
Из саме језгре Влаховићеве личности потекле су и остварене су многе идеје, теме и иновације. За више од три деценије научног стваралаштва објавио је шеснаест књига, неколико приручника и око 400 разних научних и стручних расправа, студија, огледа и прилога из етнологије, антропологије и фолклористичке науке. Све су оне захтевале обилна и мукотрпна истраживања најпре у народу, на терену, као основној претпоставци наука о народу. Прецизан и свестрано припремљен, Влаховић уноси особени истраживачки дух на терену, постепено се приближавајући казивачу, уз брижљиво стрпљење, да би максимално из њега извукао потребне податке за тему коју обрађује. Често се интервју импровизује на лицу места као сасвим спонтан оперативни поступак, с циљем да се продуби садржај и докучи права суштина појаве која се испитује. Тако ће Влаховић са терена доносити марљиве целине и сјајне примере неистражених традицијских вредности. Напор за трагањем непознаница наше традиције није ништа друго до избор оних тема без којих је етнологија незамислива. У Србији, Црној Гори, Хрватској, Македонији и другим крајевима Влаховић истражује народни живот и обичаје. Учествује и у међународним експедицијама, у проучавању словенских популација у Прибалтику и Украјини.

Поред општих пресека добијених на терену, Влаховић залази дубље у сигурнија факта, у писане документе, често старије од рецентне теренске грађе, како би доспео до далеке старине. Он с правом наглашава, и тога се придржава, да је етнологија упоредна и историјска наука и да изналази законитости постанка и развитка безбројних људских манифестација у духовним и материјалним творевинама човечанства.

У методолошком погледу, Влаховић полази од основног својства да су простор и време неопходни услови сваке етнолошке предметности, пошто се људско искуство и људско сазнање прилагођавају објективном протору и времену у њиховом јединственом континууму. То омогућава истраживачу да етнолошку појаву посматра свестрано, у синхронном и дијахронном погледу, с циљем да је осмисли и са њене унутрашње, често невидљиве стране. Тражио је у томе оно што међусобно повезује људе и обликује популационе и етничке заједнице и појаве.

Влаховић је имао срећу да буде ђак и савременик последњих изданака тзв. Цвијићеве школе у антропогеографији и етнологији, Б. Дробњаковића и В. Радовановића. Од њих је стицао прва знања, добијао подстицаје и инспирације за научни рад. Међутим, Влаховић систематски и вишеструко проширује и продубљује своја знања и лагодно гради мост између традиционалне српске етнологије и модерне антропологије (биофизичке), успостављајући идеалну равнотежу у њима.

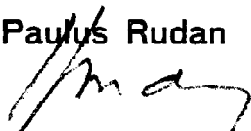
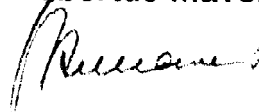
Приступајући анализи научног опуса Петра Влаховића, свесни смо да се у оквиру овог сажетог пригодног огледа не може много рећи о његовом доиста богатом научном стваралаштву. Покушаћемо да истакнемо само неке, по нама значајније проблеме којима се бавио.

Сл. 1 – Диплома др Петра Влаховића са Универзитета у Пекингу

HAD

1977

**SOCIETAS ANTHROPOLOGICA CROATICA
ZAGRABIA****OB EXIMIA MERITA IN SCIENTIA
ANTHROPOLOGICA IN IUGOSLAVIA
PROMOVENDA****Petrus Vlahović****SOCIUS HONORIS CAUSA SOCIETATIS
ANTHROPOLOGICAE CROATICAE
RENUNTIATUR****ZAGRABIAE, DIE IV OCTOBRIS MCMLXXVIII****Secretarius generalis****Paulus Rudan****Praeses****Hubertus Maver**

У оквиру Влаховићевих истраживања као алем камен зрачи проблем етноса сагледаног из више угла. Интересовање Влаховића за овај феномен отпочело је још 1955. године, а непосредан повод дала му је позната књига Сергија Михаиловича Широкогорова *Етнос – истраживање основних принципов истраживања* (Шангај 1923), коју је проучио за време студија у Кини. По повратку у домовину (1957) отпочиње са проучавањем насеља која су чинила изолате у нашој средини, као што је Мала Црна Гора на Дурмитору, о чему је објавио прилог у Гласнику Етнографског музеја на Цетињу. Поред чланака и расправа етно-антрополошког садржаја, Влаховић објављује и књиге у којима расправља о етничкој историји, етничким процесима и сличним проблемима, користећи се чињеничним материјалом са наших простора да би протумачио оне одреднице којима се образлаже „опште, посебне и појединачно”, и истакао „народно, опште-народно и човечанско”. На тај начин, пише Влаховић, већ шездесетих година отворен је пут да етнологија као наука о народу и код нас буде двоструко критична према свом основном предмету, развоју самог народног живота, с једне стране, и сопственог развитка, с друге стране. Захваљујући управо влаховићевој упорности у раду на овој проблематици, теорија о етносу постала је не само предмет његових истраживања него се проширила и на друге истраживаче, чак и на оне који су некада са подозрењем гледали на појмове етнос, етногенеза, етничка историја и сл.

И, сасвим логично, Влаховић је за своју приступну беседу у Црногорској академији наука и умјетности узео тему *Етнос у етнологији и антропологији* (Гласник Одјелјења друштвених наука, 7, ЦАНУ, Подгорица 1992), у којој је на веома синтетичан начин дао завршницу својих погледа о овом проблему. Парафразираћемо неке мисли из беседе.

У *етнологији* етнос представља основну друштвену категорију (јединицу), чијим се међусобним повезивањем ствара сложенија заједница (народ, нација). Појам етноса подразумева заједницу истог порекла која говори истим језиком, одржава исте обичаје, поседује сопствене норме понашања, чува традицију и све то преноси с генерације на генерацију.

У *антропологији*, пак, етнос је основна јединица (микрохелија друштва) коју, као и у етнологији, повезују међусобне биолошке компоненте (крвно сродство). Ова „микрохелија” омогућава развој нових крвно повезаних друштвених заједница које се у антропологији називају популације. У оба случаја етнос – народ у етнологији односно популација – заједница сродника у антропологији представљају мању или већу етничку категорију (заједницу) у којој су концентрисане њене најбитније етничке особине по којима се она издваја у целину и разликује се од осталих сличних заједница.

Доиста је велика група прилога посвећених питањима етноса, етничке историје и етничког идентитета. Посебно су обрађена схватања и дефинисања основних етничких одредница (група, род, братство, племе, народ, нација), као и питања образовања локалних етничких заједница и њиховог

прерастања у народе и нације. Посебну пажњу привлаче расправе о племену. У књизи *Народи и етничке заједнице свећа* (1984) Влаховић пише о етничким одликама појединих народа и њиховом данашњем распореду у простору, о великим миграционим кретањима. Та књига представља крупан истраживачки подухват и висок стручни домет, те је с разлогом веома позитивно оцењена у научној јавности.

Везу између етнологије и антропологије Влаховић успоставља по вертикали човека, односно антропогенезе, историје и етничке антропологије. С тог становишта проучава остатке праисторијског човека у нашој земљи, протобалканске физичко-антрополошке особености становништва, ендогамне групе и друштвену ендогамију, инцест, расизам и расне предрасуде, плурализам балканских народа, једном речју етнос и популације у антропологији. Те теме је умногоме заокружио у књигама: *У вршлођу живоића – њрилоџ етничкој и истјоријској анјројолођији* (1978), *Пођледи у анјројолођији* (1979) и другим студијама.

У неким огледима тежи да објасни токове досељавања Јужних Словена на Балканско полуострво, нарочито њихову диференцијацију и асимилацију у оквирима староседелачких заједница са којима су долазили у додир на данашњим просторима. Та разматрања заснива на археолошким, антрополошким, историјским и етнолошким чиниоцима, народном животу, обичајима, етничким особеностима, самосвести и оним карактеристикама које чине интерпретативни део сваке етничке заједнице.

Дакле, Влаховић проучава етнос као процес, као исходиште свих сложених етничких, расних, историјских и културних чинилаца. Он настоји да утврди културне слојеве и афирмише традиционално културно наслеђе. Видан Влаховићев допринос је управо у области теорије о етносу, етногенези и етничкој историји. Његови закључци о етносу на ширем плану прихваћени су у свету и ничим не доводе у питање похвалне оцене истакнутих научника у овој области. Поменимо неке од њих: Валерију Павлович Алексејеву, Сергеја Александровича Токарева, као и Андреја Малиновског.

Ипак, основно Влаховићево занимање је етнологија наших народа, а изван тога, шире узето, Кине, посебно књига *Живоић и обичаји народа Кине* (1973), а само унеколико и осталог света. У тим оквирима, поред поменутих проблема о етногенези наших народа и њиховој етничкој историји ситуираних у општи миље јужнословенских народа са њиховим антрополошким особинама, Влаховић истражује целину народног живота, обичаја, веровања, празноверица и усменог стваралаштва (фолклора). О овим проблемима говори у књигама: *Етнолошки њређлед Словеније* (1973), *Обичаји, веровања и њразноверице народа Јуђославије* (1972), *У вршлођу живоића – њрилози истјоријској анјројолођији* (1978), *На живоићним раскрсницама – њрилози етничкој анјројолођији и етнолођији* (1987), *Писци наше етнолођије и анјројолођије* (1987). Студија *Етнолошки њређлед Србије* (1982), написана на основу емпиријских истраживања и извора из ли-

HAD

1977

**SOCIETAS ANTHROPOLOGICA CROATICA
ZAGRABIA**

Petrum Vlašović

**GORJANOVIĆ-KRAMBERGERI NUMISMATE
ANTHROPOLOGIAE**

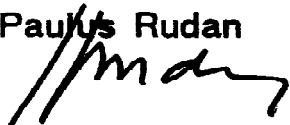
PRO ANNO MCMLXXIX

EXORNAT.

ZAGRABIAE, DIE X SEPTEMBRIS ANNI MCMLXXIX

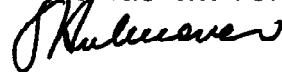
**Societatis
secretarius generalis**

Paulus Rudan

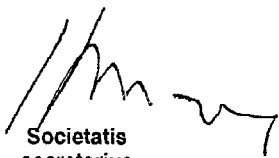
**Societatis
praeses**

Hubertus Maver

ADJ

1959

SOCIETAS ANTHROPOLOGICA IUGOSLAVICA***PETAR VLAHOVIĆ*****BOŽO ŠKERLJ NUMISMATE
ANTHROPOLOGIAE****PRO ANNO MCMLXXXIX****EXORNAT.****IADERAE, DIE XXX MAII MCMLXXXIX**

Societatis
secretarius
Pavao Rudan

Societatis
praeses
Petar Vlahović

тературе, обрађује традиционалну културу у Србији од праисторије до потоњег доба. Њену вредност потврђује чињеница да је у нешто проширеном облику, са четрнаест одељака, објављена и на пољском језику: *Kultura ludowa w Serbii* (1991). Уз ово дело стоји по важности и књига *Србија – земља и становништво*.

Значајно место у Влаховићевом научном опусу припада студији *Антропологија – човек у времену и простору*. У њој се бави човеком и народима света, према основним етнолошким одредницама о људским заједницама, у којима се одсликава општост која сажима заједничко из мноштва засебних појединости.

Пажњу привлаче проучавања колониста у Војводини насељених после Другог светског рата, односно последице њиховог прилагођавања и прожимања са староседеоцима. Ту појаву Влаховић проучава интердисциплинарно, по утврђеним модерним поступцима, користећи се археолошким, антрополошким, географским, антропогеографским, историјским, демографским, статистичким и лингвистичким подацима. Анализом тако заснованог градива Влаховић изводи сопствена предвиђања могућног развоја посматране заједнице људи. Показује и утицај политичких збивања на придошло становништво, родбинске везе, као и оно разноводно и месно здруживање. У том процесу описује последице прилагођавања и прожимања дошљака са староседеоцима, увек са освртом на потоње стање у Војводини.

Проучавања народне религије, обичаја и веровања, добила су шири смисао у књизи *Обичаји, веровања и изразновернице народа у Југославији* (1971). И овде се аутор залаже за схватање да је човек биолошко и друштвено биће, које и у имагинарном свету види људску и стваралачку улогу која „човека чини човеком”. Влаховић и у појединачним радовима обрађује обичаје при рођењу, свадби и смрти, као и друштвена правила понашања, гостопримство, однос између појединаца у заједници и став заједнице према појединцу. Засновао је нову тезу о крсној слави, њеном пореклу из аграрног култа и свеукупном духовном смислу овог најизразитијег српског обичаја.

Исламизацији и остацима хришћанске религије код исламизираниог становништва у бјелопољском и пријепољском крају, као и у пљеваљској околини, Влаховић је посветио неколико радова заснованих на властитим истраживачким налазима и личним закључцима о верском плурализму.

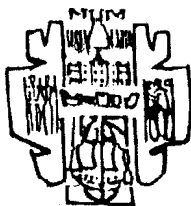
Посебна група радова односи се на народно стваралаштво (фолклор). Неки од њих скрећу пажњу на улогу појединаца у стварању наше народне поезије, на усмене умотворине као изворе за етнолошка проучавања, затим на мотив „Омера и Мериме”, трагове авункулата, тужбалицу као обредну песму, лик мајке у Хасанагиници и др. Занимљива је расправа о значају „Косовске легенде” у светлу усмене црногорске традиције. Са изузетном акрибијом и генетским осећањем Влаховић је написао више сјајних прилога о гусларској епској поезији. Гуслар је у свим епохама био непо-

средно суочен са феноменом публике. У кући, крај огњишта, на бојишту за време предаха, на сабору, у хану или црквеној порти, гуслар је увек певао за слушаоце који су га доживљавали или прихватили на овај или онај начин, али увек са тежњом да и сами учествују у његовој песми и утичу на начин његовог певања и ток садржаја. Овај епски проседе Влаховић је сјајно разумео. Наиме, у питању је значајан антрополошки феномен: објективизирана мисао гуслара и његов механизам дискурса уобличава се под деловањем мисли слушаоца, али и мисли слушаоца подлежу императивима гуслара, а крајњи циљ је интермедијални психолошко-естетски ужитак.

Са Етнографским музејем Влаховић сарађује још од студентских дана, а потом и као асистент професора Боривоја Дробњаковића. Етнографски музеј је сматрао „лабораторијом” Одељења за етнологију Филозофског факултета или, како су класични народи назвали музеј, храмом муза. Он је поучан не само за оне који студирају музеологију већ и за оне који хоће само да задовоље радозналост. Музеј тежи да као у каквом огледалу представи културу народа у прошлости и садашњости. Често у функцији делегатског представника Филозофског факултета у Управи Музеја, а данас као председник Управног одбора Етнографског музеја, Влаховић пружа несебичну помоћ, иницијативе за унапређење рада Музеја, на теренским и стручним проучавањима, на организовању научних скупова и сл. Помаже унапређењу и уздизању музејских кадрова. Један део кустоса сарађује на пројекту *Етнoлoшкa енциклопeдија Срба и Србије*, чији је руководиоца Влаховић, као и на другим етнoлoшким темама.

Више од три деценије Влаховић предаје етнологију и антропологију студентима на Катедри за етнологију Филозофског факултета у Београду. Он спада у утемељиваче школске наставе и научног проучавања етничке и историјске антропологије у оквиру универзитетских студија у Југославији. Настојао је да излагање у току часа представља садржајну целину. Добрим делом се у наставничком раду ослањао на методе Б. Дробњаковића, И. Божића и Б. Шкерља. У обликовању предмета, међутим, основу су чиниле, поред општих, и његове личне идеје, сигурно знање и занимљиве педагошко-предавачке иновације. У испитивањима је поштовао концепцију кандидатског излагања, а потпитања су следила онда када је одговор требало више поткрепити чињеницама. Као искусан педагог подржавао је даровите студенте и подстицао у њима стваралачке склоности.

Свој наставнички рад П. Влаховић је тесно повезивао са организовањем истраживачког и научног рада. У том циљу је организовао неколико веома запажених научних пројеката, међу којима су: *Етнo-антpопoлoшкe одликe сѣанoвнишићѣ Србије* (Филозофски факултет – Одељење за етнологију, Београд), *Етнoчкe и етнoлoшкe одликe сѣанoвнишићѣ Србије* (Етнографски институт САНУ, Београд), *Биoфизичкe одликe деце и омладинe Југoслaвије* (Антрополошко друштво Југославије, Београд), *Нарoдни живoт Срба и Србије* (у жељи да се дође до *Етнoлoшкe енциклопeдије срп-*

Удружени академички остваривајуци
Филозофског факултета
Универзитета у Београду

ЗАХВАЉУЈЕМО

др Петру Влаховићу
редовном професору,

што је неседнично и неуморно трудом сачувао најбоље
традиције овог, за нашу земљу највећег ратника
одроживости и научне мисли;

што је сопственим научним доприносима
високо унапредило ове исторјивичке области
којима се бавио;

што је неседично смирено и доследно
много показења уздигао до унапређења поштовања
научној методу и научне рационалности;

што је обавио иреалашивим доприносом да
мадаи зуди, итамењим одроживим, ситекну сасуду дува
и ишине се ослободи да у свитију најћу најбоље сирежатење
између најћудних и назадних, праћје и неиритије
додја и зла

У БЕОГРАДУ
 27. ОКТОБРА 1988

Милан Поповић
 ДЕКАН
 ПРОФ ДР МИЛАН ПОПОВИЋ

ско̄ народа, Филозофски факултет, Одељење за етнологију и антропологију, Београд), *Етнoлошке одлике Црне Горе* (Црногорска академија наука и умјетности, Подгорица) и други. Око ових питања окупио је бројне сараднике који су, под његовим руководством, у својим магистарским радовима, докторским тезама, студијама, научним и стручним прилозима, дали свој уочљив допринос нашој етнологији и антропологији. У оквиру научних пројеката организовао је запажене научно стручне скупове домаћег и међународног значаја са којих су саопштења објављивана у одговарајућим научним гласилима и посебним зборницима. На Катедри за етнологију, односно Одељењу за етнологију Филозофског факултета, покренуо је

LE MINISTRE
DE LA CULTURE ET DES BEAUX-ARTS
DE LA REPUBLIQUE POPULAIRE
DE POLOGNE

*En reconnaissance du précieux apport
à la diffusion de la culture et de l'art polonais*

CONFERE

L'ORDRE
DU
«MERITE CULTUREL»

N° 1989

MINISTER
KULTURY I SZTUKI
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ
LUDOWEJ

*W uznaniu zasług położonych w pro-
pagowaniu sztuki i kultury polskiej*

PRYZNAJĘ

Petar Vlahović

ODZNAKĘ
„ZASŁUŻONY DLA KULTURY
POLSKIEJ”

Minister

Warszawa, dnia 30.VIII.1985

1987. године две едиције: „Етноантрополошки проблеми” – часопис (девет свезака) и „Етноантрополошки проблеми” – монографија (19 вијека). У оквиру Антрополошког друштва Југославије уредио је 31 свеску „Гласника Антрополошког друштва” и 11 књига Посебних издања Антрополошког друштва Југославије. Од 1973. године одржава се у Пријепољу научни скуп „Сеоски дани Сретена Вукосављевића”, чији је иницијатор и организатор управо Влаховић. Са тих скупова досада је објављено 14 књига Зборника. Уредио је (и дао име) прву и другу свеску часописа „Етнолошке свеске”, орган Етнолошког друштва Србије и неколико свезака часописа „Етнолошки преглед”, Орган Савеза етнолошких друштава Југославије. У

својству директора Етнографског Института САНУ (1977-1982) уређивао је институтске публикације „Гласник”, „Зборник”, „Посебна издања”, укупно 26 свезака, чији садржај чини значајан прилог етнологској науци.

Овај веома замашан уредничко-редакцијски посао чини незаобилазан и саставни део Влаховићевог научног ангажовања на пољу етнологије и антропологије. Због свега тога уследила су многа јавна научна и друштвена признања и у земљи и у иностранству. Поред осталог изабран је за редовног члана Црногорске академије наука и умјетности, одликован је Орденом рада са златним венцем а у Пољској му је, на предлог Министарства за науку и културу додељен висок државни Орден заслуга за културу, који само у изузетним случајевима, за уочљив допринос, пољска држава додељује страним научним радницима.

У духовном опредељењу Петра Влаховића важан агенс је тежња за афирмацијом наше етнологије и антропологије, не само у домаћој средини него и у свету. У том смислу он често организује научне скупове у којима учествују како наши тако и сарадници из иностранства. То је допринело да се о овим наукама више чује и зна и да буде што мање белина на етнологским и антрополошким картама наше земље.

Свестан своје моралне, друштвене и научне обавезе, као и одговорности професора Универзитета, трудбеника у научним институцијама, а посебно у часно заслуженој улози академика Црногорске академије наука и умјетности, Петар Влаховић својим неуморним радом, седећи за писаћим столом сваког дана, отвара нове научне путеве и видике, усмеравајући своје интелектуалне снаге на то да се етнологија и антропологија успешно развијају и примењују. Уз поседовање огромне радне енергије и оне праве љубави за науку о човеку и народу, њега красе веома развијено дружелубље и родољубље, честитост и скромност, а све то улази у основе његовог духовног програма ка даљем научном стваралаштву, ка човечнијем и праведнијем свету хуманизма, без аветињских слика зла и мржње.

Антрополошкото
друштво на
Македонија му
доделува

ДИПЛОМА

НА

проф. др. ПЕТАР ВЛАХОВИЌ

за развивање на
антрополошката
мисла во
Македонија

секретар

СКОПЈЕ

8-VI-1983

Претседател

Dr. Dragoslav Antonijević

Zbor liječnika Hrvatske
Odlukom glavnog odbora
Zbora liječnika Hrvatske
dodjeljuje se

DIPLOMA

Prof. dr. Petru Ulahoviću

u znak priznanja za doprinos
u razvoju zdravstvene službe,
unapređenje struke
i naučne misli u nas.

U Zagrebu, 8. rujna 1980.

Tajnik
P. Ulahović

Predsjednik
P. Ulahović

Етнографски музеј у Београду

додељује

ПОВЕЉУ

Боривоје Зробњаковић

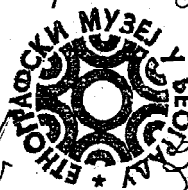
Петру Влаховићу

академику

За значајан допринос у области етнологије

Управник

Милан Милић

Председник одбора

Драгослав Антонијевић

*У Београду 20. септембра 2000 године
на дан Етнографског музеја*